

WILLÉN, RAGNAR

Blomstersonetter och andra dikter.

Stockholm : Seelig
1920

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken. EOD erbjuder åtkomst till digitaliserade dokument enbart för personlig, icke-kommersiell användning. För annan användning vänligen kontakta biblioteket.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.
Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu>

Vitt. S.
(B)
o

RAGNÅR WILLÉN

**BLOMSTERSONETTER
OCH ANDRA DIKTER**

STOCKHOLM
AKTIEBOLAGET SEELIG & C:o

RAGNAR WILLÉN

B L O M S T E R S O N E T T E R

OCH ANDRA DIKTER

RAGNAR WILLÉN

BLOMSTERSONETTER
OCH ANDRA DIKTER

STOCKHÖLM
AKTIEBOLAGET SEELIG & C:o

UMEÅ 1920
AKTIEBOLAGET UMEÅ TRYCKERIER

Varhelst ett hjärta brinner
långtansvarmt...

Varhelst ett hjärta brinner långtansvarmt,
där stiger diktens genius in och talar
om vackra ting och tröstar och hugsvalar,
gör skönt och rikt vad som var fult och armt.

I nyktre män, som se på livet kallt
och i vars hjärtan diktens eld ej lågar,
I kännen ej den kraft, som trotsa vågar
en värld, där kölden härskar överallt.

O kom, uppfyll min själ, du diktens fé,
med vackra syners mängd och låt mig se,
hur i ditt ljus du allting kan förklara.

O du, som den allsmäktige har sänt
till världens tröst och fröjd, den eld du tänt
uppå mitt hjärtas altare bevara!

* * *

B L O M S T E R S O N E T T E R

Blomsterkransen.

Jag ville utav sköna blomster binda
en ljuv och härlig, doftrik blomsterkrans,
som flammade av färgers prakt och glans,
att den omkring min sångmö's lockar linda.

Och mången blomma av min hand blev bruten
och bands i kransen in, som ord och sång,
väl skimrande av solglans mången gång
men ofta ock av tårars dagg begjuten.

Men se'n min krans vart färdig har jag funnit,
att vissnat ha de blomster som den smycka;
det mesta utav deras fägring svunnit.

Så ha mitt hjärtas tankar, när de tvingats
i ordens former, som allt skönt förrycka,
förbleknat, sloeknat, vissnat bort — förringats.

* * *

Liljekonvaljen.

Liljekonvaljebloomster, lilla bleka
förtrollade prinsessa, ljuv och fin,
din doft berusar såsom ädelt vin
och ljusa drömmar kring ditt väsen leka.

Kom väna lilla fé, liljekonvaljeflicka!
Sitt vid min sida här, förtro åt mig
din hemlighet, prinsessa älskelig;
låt mig din tjuvnings vin bedårad dricka!

Ack, låt mig slumra uti dina armar,
betagen av ett stilla drömmeri,
glömsk av den vakna värld som gnyr och larmar!

O du. liljekonvaljemö, din levnadssaga
av doft och ljus är som ett féeri —
du är blott till att tjusa och behaga.

* * *

Den skära rosen.

O skära ros, av hjärtats purpur färgad! —
Din krans av fordom oskuldsvita blad
begöts av blodets heta, röda bad,
när hjärtats första lycka blev förhärjad.

Och blodets röda färg du ej skall mista,
så länge Brustna hjärtan finnas än;
de veta ju att du är deras vän,
och över dig de böja sig — och brista.

Och som en trogen vän du stilla döljer
uti ditt sköte deras kval och ve
och dina mjuka blad däröver höljer.

O skära ros, när dina fagra knoppar
du vecklar ut att uti solen le —
mitt hjärteblod däröver sakta droppar.

* * *

Den röda rosen.

Du lidelsernas drottning, hetsigt röda,
du barn av gudakärleks starka håg!
Du bär en skimmerglans liksom en våg
utav passioner, som i flammor glöda.

När blodet genom livets ådror brusar
och rövar sinnena besinning, sans,
då lyser röda kalkars rosenkrans
kring lidelsernas eld, som allt berusar.

Men när den heta kärleksglöden släckes,
de röda rosors fågring vissnar bort;
av fallna blad den döda eld betäckes.

Liksom passioners glöd rätt snart försvinna,
den röda rosens saga ock är kort
men lever upp på nytt, när hjärtan brinna.

* * *

Den vita rosen.

Jag drömde en gång om en ljusets ängel,
som mött mig uti människogestalt;
dess bild jag bar i hjärtat överallt — —
o ros, som lyser vit på bräcklig stängel!

Jag väcktes till besinning, när jag funnit,
att detta väsen intet var för mig —
då såg jag, vita ros, igen på dig
och fann, att all din ljusa fägring svunnit.

Och liksom dina blad i stoftet föllo,
så revs i stycken ock det flor av glans,
som drömmarna kring idealet höllo.

Så främlingskallt då blev mig åter livet,
och vissnad var dess spröda glädjekrans;
att lyckans drömslott nå mig ej vart givet.

* * *

Vildrosen.

Uti en dold och halft förglömd dalkjusa
en ljuvlig vildros ensam vuxit fram
på en gång ädel, nu förvildad stam,
dess sköna fågring måste ögat tjusa. —

I vildmarksbygd en halft förfallen stuga
sig speglar i en skogssjös klara våg,
som sorlar emot strand vid vindars tåg,
när vackra gamla trån runtom sig buga.

Där doftade en vildros, ljuv och härlig,
i ödemarkens sköte innesluten,
som drack dess väna tjusning in begärlig.

Den leyde så, att älskas och att drömma,
tills av en hjärtlös hand för alltid bruten
den sjönk i stoftet för att dö och glömma.

* * *

Narcissen.

Narciss, du oskuldsvita, änglarena!
Som ungmöns kärlekssuck din doft, fast mild,
är smäktande och djup — passionens bild,
där lidelse och oskuld sig förena.

Och glansen ifrån dina kronblad minner
om milda ögon, vilka le och lysa,
om ljuva läppars par, som skälmska mysa,
om ungdomskärleks glöd, som hemligt brinner.

Narciss, jag kysser dig och svärmiskt drömmer,
att denna kyss jag tryckte på en mun,
som all mitt livs lycksalighet förgömmers.

Narciss, min ljuva vän, kom, hos mig vila
och sök dig svalka vid mitt hjärtas brunn —
men långt i fjärran mina tankar ila. —

* * *

Den skära hyacinten.

O skära hyacinth, du väna, tysta! —
Gestalt och färg och doft — allt är behag.
De blomsterläppar, än av ingen kyssta,
ack, vad de locka, tjusa mig i dag. —

Du är liksom en dröm om något annat
fint, ljuft och milt, som själen glädes åt,
men vartill aldrig någon fram sig banat —
en dröm, man vaknar ur i stilla gråt. —

Du ljuva blomma, lilla fina, rara!
Tag mot min kyss och kyss mig så igen!
Jag älskar dig. Mig tycks i doft du svara,

att du din kärlek ock åt mig vill giva,
och att, ehur' du vissnar, länge än
din kärlek skall mitt hjärtas fröjd förbliva.

* * *

Äppelblomman.

I vackra gamla aplars svala skugga
jag vilade en junimorgon skön;
de gamla träden höllo morgonbön
och läto blomblad på min panna dugga.

Jag hörde vindens sus som hymner viska —
ned på mitt bröst en äppelblomma föll,
uti min hand jag tankfull den behöll
och njöt utav dess blomstring ljuva, friska.

Vi föll du, lilla blomma, från ditt fäste,
vi blev ditt löftesrika liv så kort?
Vi gav du dig så åt den förste bäste? —

Så månet liv, som synes mycket lova,
ifrån sitt fäste lossat kastas bort
åt mörka öden som en offergåva.

* * *

Syrenen.

Din rikedom av härlig doft mig tjusar,
till vila uti drömmens land mig söver
och, domnad bort, jag hör hur högt däröver
en mild musik av fjärran toner susar.

Min själ, på melodiens vågor buren,
mot paradiset's gyllne kust nu föres,
som aldrig av en dödligs fot beröres —
den skimrar som ur guld och silver skuren.

Där hälsas jag av röster, ljuva, ömma,
som bjuda mig att fröjdas, älska — glömma
var bitter sorg som jag på jorden fann. —

Men snart jag väcks ur mina drömmars villa;
syrenen mist sin doft, den vissnat stilla
i handen på en ensam, sorgsen man.

* * *

Blåklinten.

Emot mig log en blåklints milda öga
bland moget gulnande och axtung råg.
Jag tänkte tyst — föraktfullt på den såg —:
Ett vackert ogräs, men det gagnar föga!

Den gav mig svar — dess röst jag kunde tyda,
en andeviskning ur dess tysta själ:
O, vän, att här vi stå, tror du det väl
är blott av egen lust att fälten pryda?

Men dessa fält de vore tröstlöst gula
förutan oss — väl bördiga men fula.
Oss skapar'n bjöd dem smycka med vår glans.

Och mången ungmö skall oss samman vira
att sina fagra, rika lockar sira
midsommartiden med en blåklintkrans.

* * *

Den vita näckrosen.

I lövskogskransad vik, vid insjöstranden,
på stilla vågors klara, svala sköt'
en liten nyutsprucken näckros flöt,
den lyste vit i gyllne solskensbranden.

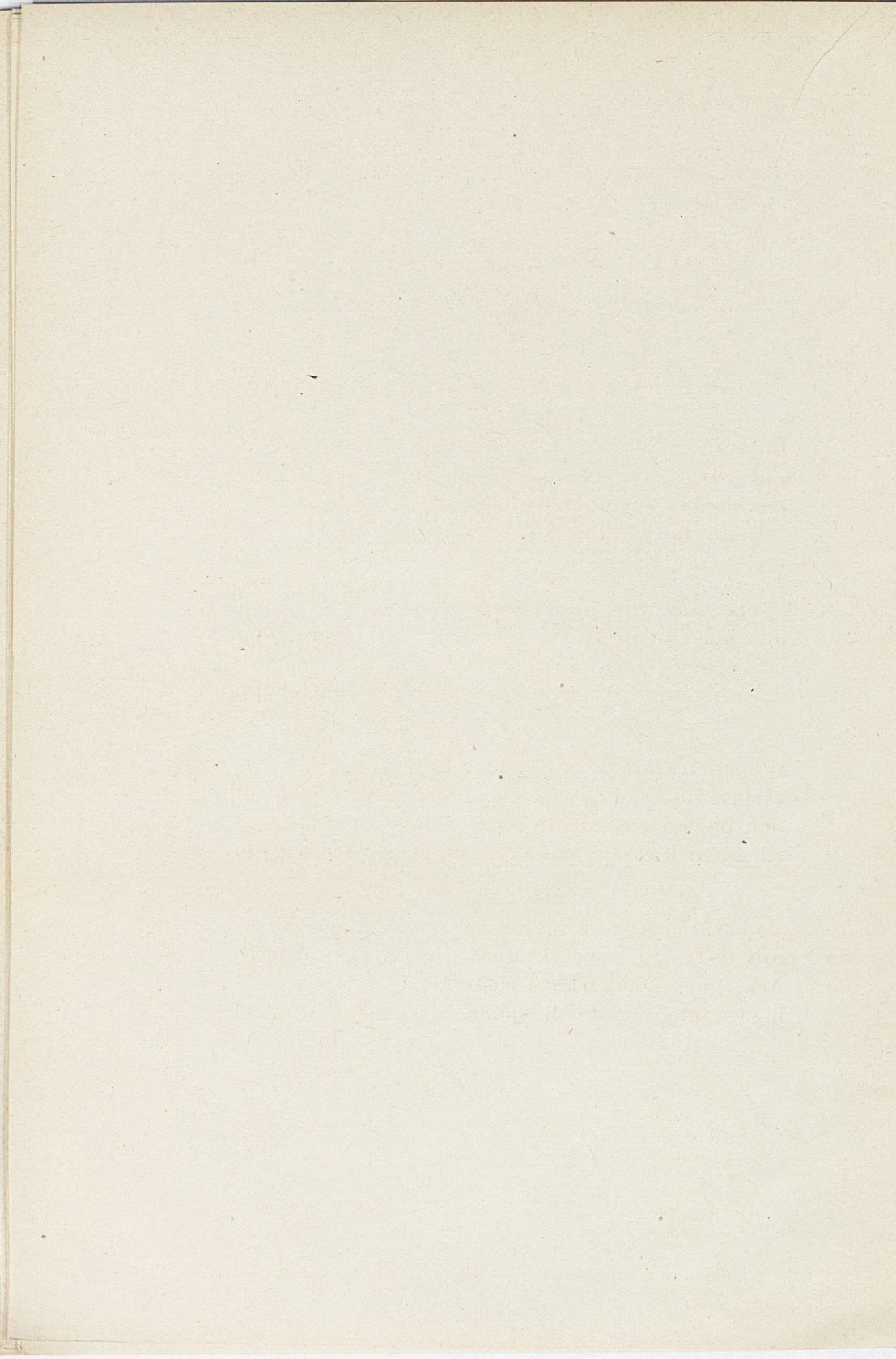
Då kom en flicka, ung och vän och fager,
att uti viken taga sig ett bad.
Hon lät sig smekas, levnadsfrisk och glad,
av solljusglittrets milda sommardager.

I böljans famn hon vita lemmar sträckte;
och all naturen lyste dubbelt skön
vid detta himmelskt ljuva sällhetsrön.

Mot näckrosen sin späda arm hon räckte,
hon tog dess vita blomma i sin hand
och i sitt rika mörka hår den band.

* * *

STÄMNINGAR OCH DRÖMMAR

Ödemarksminne.

Du stora ödemark, du tysta, vida,
som ruvar över enslighetens tusenåra skatt,
allt medan dagar, år och sekler skrida
igenom dig högtidligt in i evighetens natt!

Städs' oberört av tidens skiften vilar
ditt höga majestät på snöomhöljda fjällars topp,
och ej en fläkt av livets skarpa ilar,
en aning ej av livets kamp når till dess tronstol opp.

O ödemark, du ruvar dyster över
världsgåtor, aldrig lösta, och som aldrig lösta bli,
och medan ensamhetens sång dig söver
till glömskans ro, omärkligt draga seklerna förbi.

Vad frid och ro uti ditt skymningssvala,
ditt tysta, djupa sköte, dit ej livets vågsvall nå!
Ack, huru ödemarkens röster tala
med väldig makt till själar, som dem fatta och
förstå!

* * *

Sydlandsstämning.

Ett sydländskt landskap. Över bergen hänga
små lätta, vita moln i rymdens blå.
Allt är så stilla; ej en vindfläkt röres,
ja, själva tiden tyckes stilla stå.

Så långt mitt öga når en ymnig grönska
och här och där en flod, en solvarm sjö
och jämna vägar, som sig ändlöst slingra,
på vilka dammet lyser vitt som snö.

I fjärran syns en stad mot himlen höja
väl tusen spirors och kupolers glans,
som fånga solens sken och kring sig samla
dess gyllne skimmer som en strålekrans.

Ut över landet välver sig en himmel
så drömlikt blå, så genomskinligt klar;
och solens gud, som skänker ljus åt världen,
far genom rymden i sin gyllne char.

* * *

Ljus som stilla brinna...

Ljus som stilla brinna,
dagar som förrinna
tyst och oförmärkt
skänka ro och vila,
och när bort de ila
ha de själen stärkt.

Efter hårda strider
följa dessa tider
som en morgonväkt;
alla stormar vilda
heliga och milda
känslor hos mig väckt.

Genom alla öden,
ända in i döden,
strålar hoppet klart;

jag dess ljus förnimmer
som ett stjärneskimmer,
ljuvligt, underbart.

Evigt skall det klara,
stilla ljuset vara —
om ock sol'n släcks ut,
skall dock hoppets stjärna
själar leda, värna,
lysa som förut.

* * *

Strider i det tysta...

Strider i det tysta,
utav ingen kända;
blomster som, förbrända,
dö, av ingen kyssta.

Själar, vilka slutna,
utan vänner, lida;
gröna kvistar, brutna,
som i stoftet kvida.

Hjärtan, vilka brista,
ensamma och glömda;
liv, som allting mista,
till förtvivlan dömda.

Väsen, som blott klaga
all sin sorg för natten;
skyar, vilka draga
över glömskans vatten. —

Lyss, så skall du höra
— hur de stilla gråta —
ord, som nå ditt öra:
Glömma och förlåta.

* * *

I sorgens tider.

I sorgens tider, när du lär att lida,
när mörka skyar skymma dagens ljus
och trött du lyss till dystra vindars brus,
lär dig också att hoppas och att bida!

Lär dig att stilla, med förtröstan skåda
mot ljuset, som trots mörkret, alltid fanns,
mot nya morgnars sköna purpurglans,
som fridens dagar för din själ bebåda.

Ty nattens städ's för dagens ljusflod viker,
och skuggors välde kan då ej bestå —
Si, hoppets genius ej din tillit sviker!

Låt dig utav din goda ängel föras,
så skall du till sist ditt drömda Eden nå,
där själens frid av stormar ej kan störas.

* * *

Till en ensam själ!

Tystna med ditt krav, förmätna
själ, som ensam är och arm!
Dina suckar dö förgätna
i det stora livets larm.

Hur det brusar, hur det skälver
utav kraft och utav mod!
Livets ödeshjul sig välver
blankt av stål och rött av blod.

Djupt din klagan må du gömma
i ditt hjärtas dolda rum;
fastän ljusets strålar strömma,
är din dag dock matt och skum.

Du är dömd att ensam vandra
över öde, stormig hed,
när på allfarväg de andra
sjungande gå led i led.

Solen skall för dig ej lysa,
himlen ej för dig är blå;
skalkas andra — du skall frysa
höljd i sorgens dimmor grå.

Sök ej glädje, icke lycka —
fåfång då din strävan är;
himlen själv skall från dig rycka
vad du mest och bäst begär.

Ser du mjuka händer sträckas,
ljuva ögan öppna sig —
händer som åt dig ej räckas,
blickar som ej le för dig.

Hör du milda röster kalla,
unga stämmors trolska sång —
toner som för dig ej svalla,
blott för andra örons fång.

Aldrig livets lust du vinner,
allt för dig är blott en dröm;
tidens oro för dig svinner
lik en gåtfull, dyster ström.

Ensam på dess strand du dröjer,
blickar i dess virvlar ner;
intet ljus du däri röjer,
ingen klarhet det dig ger.

Likväl, ljuset kan du finna,
sällhet kan bli dig beskärd,
himmelsk lycka kan du vinna —
dock, det kvävs en offergård!

Själ! Låt jagets röster tiga,
glöm dess krav, ja, glöm dess namn,
och till rymder skall du stiga
där din längtan finner hamn.

* * *

Slocknande världar.

Otaliga stjärnevärldar,
framsprungna ur intets natt,
ljusfacklor dem okända makter
i mörkrets oändlighet satt.

Milliarder av strålande punkter
i världsrymden, öde och tom —
likt lysande blomsterkalkar,
vitbländande, sprungna i blom.

Millioner av svunna sekler
ha sett hur de födas och dö,
har sett dem ur fjärran sin strålgans,
nytända och döende, strö.

På ändlösa banor de ila
— reflexer av drömbilders ljus? —
frambringande sfärernas milda
harmoniska klocktoners sus. —

Vart ilen I, strålande världar,
var skall Eder flykt nå sitt slut?
När skall Eder skimrande ljusprakt
av evighetsnatt släckas ut?

När tusende evighetssekler
ändlösa och stumma förgått,
säg, skolen I då edra banors
onåbara mål väl ha nått?

Milliarder av år ha'n I strålat
och tusen ha slocknat var stund,
dock har av ett evighetssekel
förrunnit ej än en sekund.

Vi lysen och glänsen I stjärnor,
vi ilen I ständigt framåt?
Vi viljen i evigt framljunga
er ändlösa, hopplösa stråt? —

Förr'n än en sekund har förlidit
i evighetsrymdernas frid,
så haven I alla förintats
och släckts för evinnerlig tid.

Så slocknen, o stjärnevärldar,
och sjunken i intets natt,
I flämtande facklor, som ödet
i mörkrets oändlighet satt!

Ert ljus är blott irrbloss som gäckar
de dödliges famlande hopp —
till eder, I slocknande världar,
en slocknande värld skådar opp.

* * *

Minne.

På dig jag tänker,
där på ditt läger
av plågor fångslad
blott kval du äger.

Ditt liv det unga,
av sjukdom skövlad,
av sorgens tunga,
jag gråter över.

Ack, om det kunde
till lindring bliva,
jag ville gärna
mitt bästa giva.

Att ej det hela
kval på dig låge,
jag ville dela
din smärtas vända.

Du var så vänlig
och ljus till sinnes,
och jag med vemod
din godhet minnes.

Din hand du räckte
mig glatt och vänligt
och hos mig väckte
en stum tillbedjan.

Och dina ögon
de grå och klara
ett par av stjärnor
mig tycktes vara.

Din marmorblekhet,
din trötta hållning,
din ljuva vekhet
mitt hjärta rörde.

De blomster vita,
som du mig skänkte,
betyda mera
än jag då tänkte.

Din bleka fägring
de blommor likna,
liksom en hägring
av ljusets vithet.

De dofta ljuvligt,
av vinden kyssta;
din själ ock sprider
doft i det tysta.

Jag skall ej glömma
dig, stackars liten,
men om dig drömma
i stilla stunder.

* * *

Pilgrimsfärd.

Drömmarne äro dömda
att vandra i långa år,
oförstådda och glömda,
hän mot sin längtans vår.

Liksom ett lysande töcken
i fjärran de se dess prakt,
som genom brännande öken
framåt dem lockar med makt.

Men när till sist de hunnit
till målet, varom de drömt,
alla lidanden svunnit,
alla sorger de glömt. —

Skall ock till sist för *mitt* hjärta
så knoppas en längtans vår? —
Si, genom ånger och smärta
stigen mot höjderna går! —

* * *

Mitt hjärta.

Mitt hjärta är ett konstigt ting,
omöjligt att förstå;
det gråter, ler för ingenting,
ja, för ett blomblads lätta sving
det strax i brand kan stå.

Förnuftet säger: stilla där;
för icke slikt rumor!
Men hjärtats svagaste begär,
långt starkare det är
än någon vet och tror.

Mitt hjärta har sitt eget sätt
att skaffa sig gehör;
det bultar hårt, det klappar lätt,
det tar beständigt ut sin rätt —
kan jag väl rå därför!

Förnuftet med en stygg grimas
vill ha mig hård och kall —
då ljuder hjärtats bullerbas,
tills isen smält och gått i kras
för varma vågors svall.

Men när jag följt mitt hjärtas lag
och lytt dess ljuva röst,
då slår min puls med lätta slag,
och hjärtat jublar av behag
och dansar i mitt bröst.

Mitt hjärta är ett konstigt ting,
omöjligt att förstå;
det gråter, ler för ingenting,
ja, för ett blomblads lätta sving
det strax i brand kan stå!

* * *

Glädjens ögonblick.

De glädjens ögonblick, som livet skänker,
de måste njutas ut med girig lust —
de komma, svinna som när vindens pust
ett regn av droppar från fontänen stänker.

Likt solljusglitter, som bland skuggor blänker,
de lysa, skimra och med hast förgå,
och när de flytt blir dagen kall och grå
och saknaden sitt dok kring själen sänker.

Så grip den flyende minutens fröjder
och njut dem ut i djupa, fulla drag,
när dagen strålar över ljusa höjder!

Var tacksam för allt ljuft dig livet giver,
för varje stilla, rofylld solskensdag,
som kalla skuggor ur din själ fördriver.

* * *

Lågan.

Se, huru lågan stiger, sjunker samman;
så snabbt den tändes, lika snabbt den svann.
Se'n minner aska blott om var den brann
och mörker täcker djupt den döda flamman.

Se'n tiden grytt den slumrat för att väckas
helt plötsligt upp utur sin långa blund
till eld och glans blott för en flyktig stund,
att åter slumra in — för evigt släckas.

Var kom den från? Varthän har den väl svunnit?
Den lämnar intet spår, när den flyr bort,
men mörkt och kallt det blir, då den förbrunnit.

Så är mitt liv en låga likt, som lyser
ett ensamt ögonblick men sjunker samman fort
i glömskans djup, som evigheten hyser.

* * *

Vingebruten.

En aftonstund jag fann en liten svala,
som låg i gräset med en vinge bruten,
med rädda ögon och med näbben sluten,
halft domnad bort i dödsförväntans dvala.

Uti min hand jag lät den lilla vila,
och till dess mjuka kropp min mun jag förde
och kände, när jag så den lätt berörde,
en sista livsvarm våg den genomila.

Jag viskade: O lilla svala, säg,
hur har din starka, snabba vinge brutits,
som burit dig så mången dagslång väg? .

Jag fick ej svar, ty uti kvällens glöd
två brustna svaleögon stilla slutits;
uti min hand låg svalan kall och död.

* * *

Strålande höjder.

(Översättning.)

Liv, huru skönt du är!
Jord, ack jag älskar dig!
Lusten brann i mitt blod —
i bländande glans från den eviga snön
strök om min heta panna
stormande vind.

Ack, utav stoft bestänkt
hinner jag aldrig dit upp —
men, som en irrande själ
dock på de strålande höjdernas glans,
fast jag i skuggor vandrat,
alltid jag trott.

Felat jag har och gjort bot,
dör uti skuggornas dal —
men som ett flammande mål,
högt över skuld och förtvivlan, i ljus
lyfta sig strålande höjder,
vita av glans! —

* * *

Joseph Plunkett.

(En sång om Irlands frihetskamp.)

"Joseph Plunkett var en av de mest framstående upprorsledarna. Han dömdes till döden och avrättades. Några timmar före avrättningen ingick han äktenskap i fängelset."

Nu våren, den ljuva, knoppas,
och hoppet, som aldrig dör,
står upp över öde gravar
och världen till tjusning rör.

Vart väsen, som kvalfullt suckat
till himlen, i tvång och nöd,
nu skådar i glad förväntan
mot gryende frihets glöd.

* * *

På gångare, yster och eldig,
där rider sir Joseph Plunkett,
så strålande ung och kraftig,
av ädel och grevlig ätt.

Hans hållning är rak och hurtig,
hans blick är öppen och fri,
han är som en sagornas hjälte,
som vinden han brusar förbi.

Han rider längs lunder, som skimra
i vänaste vårgröna skrud;
han sporrar sin fåle med iver,
han skyndar att möta sin brud.

Hon står där vid gallerporten
och väntar sitt hjärtas vän —
vad fara, som honom hotar,
hon knappast ens anar den.

Som drömmande mötas de båda,
han sluter sin älskling i famn
och viskar med smekande tonfall
de ljuvaste, skönaste namn.

I slottsparkens skugga de vandra,
och kärlek samt strålande hopp
på lysande vingar dem lyfta
till saliga solrymder opp. —

Men tiden är kort — ”Jag må ila
till plikter, som kalla mig —
för Irland, för Irland att strida! —
jag kämpar då även för dig!”

Det blixtrade till i hans ögon,
de djupa, de trogna och blå:
”Vi ses väl igen om en vecka,
vi ses — om jag lever då!”

Så klingade avskedsorden;
i sadeln han åter satt,
han jagade bort likt vinden
och svängde till hälsning sin hatt.

* *
*

Längs Dublins gator går striden fram;
rebellernas hopar
sig samla;
gevärselden sopar,
och murar ramla;
kanoner braka,
kulsprutor larma,
och husen skaka;
Gud hjälpe de arma!

* *
* *

Det var den tappre sir Joseph Plunkett,
rebellernas fana han bar,
hans skaror de följde hans gröna baret,
och striden stod het där han var.

Han samlat de trogna bland Irlands barn
att slå för frihet ett slag,
att slita isönder erövrarens garn
och bryta förtryckarens lag.

De kämpade troget, med lejons mod,
mot kvävande övermakt,
men frihetens lycka fördränktes i blod,
dess hopp uti bojor blev lagt.

Det var den unge sir Joseph Plunkett,
han fördes till fängelset bort;
sitt liv han uppoffrat för Irlands rätt,
hans kamp var så skön — men kort.

* * *

”När solen nedsjunker i västerhav,
sir Joseph till döden skall gå;
sitt liv och sin ära för Irland han gav,
i dess grav han det följa må.” —

Så domen förutan förbarmade ljöd
för fången i fångsel och band;
han sörjde väl djupt över Irlands död
men gladdes att dö med sitt land.

Dock ville han leva ännu, tills han fått
än en gång se sin älskades drag;
se'n ville han slumra, att vakna blott
till en skönare tillvaros dag.

Hon kom till hans sida, hon ägde mod,
och den dödsdömdes maka hon blev —

ett bröllop, där döden vid altaret stod
och ångesten glädjen fördrev.

Så skiljas de åt att ej mötas mer
bland jordlivets spillror och grus;
envar av de båda dock hoppfullt ser
sitt öde i evighetsljus.

* * *

Det var den unge sir Joseph Plunkett,
han föll för bödlarnas skott
och lades i grav, som man honom berett;
med sitt liv fick han sona sitt brott. —

1915.

* * *

Idealitet.

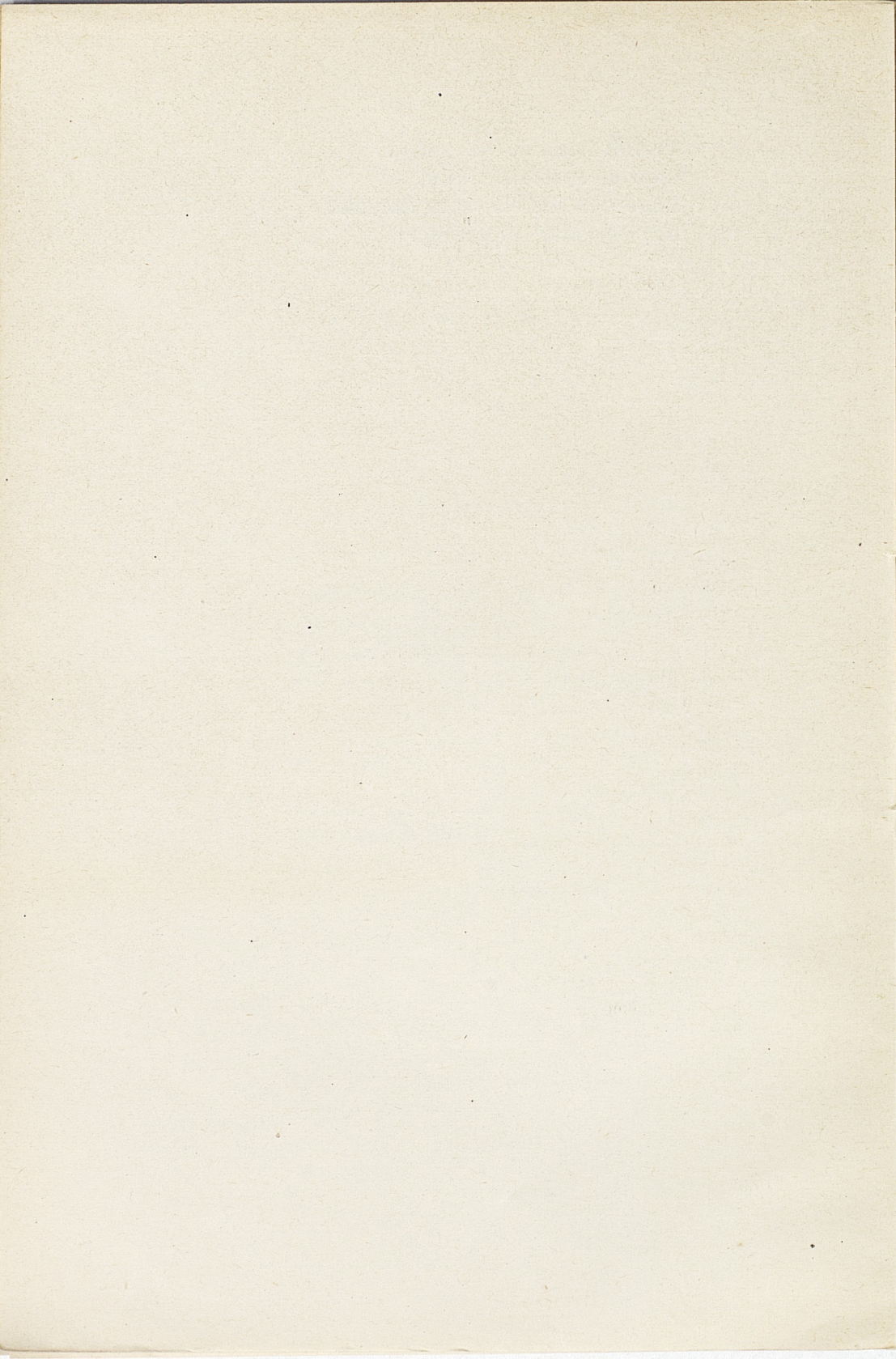
Idealiteten är en stråle
utav evig gudoms glans,
som för ädla mänskosjälar
lyst kring mål, som sällan vanns.

Ja, den är en helig tjusning,
som, där den hos någon föds,
skapar fram en offervilja,
stark och mäktig intill döds.

I en värld av självlivsdrifter
strålar den alltmera ljus,
i den mån som stoftets andar
söka kväva den i grus.

Trefalt helig är var gnista
utav idealitetens brand!
Stige den till eld, som flammar
hög och klar i varje land!

* * *

INNEHÅLL

Varhelst ett hjärta brinner längtansvarmt	5
---	---

Blomstersonetter.

Blomsterkransen	9
Liljekonvaljen	10
Den skära rosen	12
Den röda rosen	13
Den vita rosen	14
Vildrosen	16
Narcissen	17
Den skära hyacinten	18
Äppelblomman	20
Syrenen	21
Blåklinten	22
Den vita näckrosen	23

Stämningar och drömmar.

Ödemarksminne	27
Sydlandsstämning	28
Ljus som stilla brinna	30
Strider i det tysta	32
I sorgens tider	34
Till en ensam själ	36
Slocknande världar	39
Minne	42
Pilgrimsfärd	45
Mitt hjärta	47
Glädjens ögonblick	49
Lågan	50
Vingebruten	51
Strålande höjder	52
Joseph Plunkett	54
Idealitet	60

www.books2ebooks.eu